

Člověk ve stvoření.

Člověk ve skutečnosti nemá žítí podle dosavadních pojmů a názorů, ale má se státi více **člověkem citu**. Tím by vytvořil nutné pojítka k dalšímu vývoji celého stvoření. Protože člověk spojuje v sobě jemnohmotné onoho světa a hrubohmotné tohoto světa, jest mu možno obojí přehlédnouti a obojí současně prožítí. K tomu má ještě k dispozici nástroj, který ho staví na vrchol veškerého hrubohmotného stvoření: Rozum. S tímto nástrojem má možnost řídití, tedy vésti.

Rozum jako nejvyšší pozemské má býti v pozemském životě **kormidlem**, kdežto **hybnou silou** je cítění, které má původ ve světě duchovním. Polem rozumu je tedy tělo, polem cítění však je duch.

Rozum je poután k prostoru a času jako všechno pozemské a je proto jen produktem mozku, který náleží k hrubohmotnému tělu. Rozum nebude se nikdy moci projeviti bez prostoru a času přes to, že je o sobě jemnohmotnější nežli tělo. Přece však jest ještě příliš hutný a těžký, aby se povznesl nad prostor a čas. Je proto úplně vázán na zemi.

Avšak cit (ne pocit) je bez času a prostoru a přichází tedy z duchovna.

Takto vyzbrojen mohl se člověk těsně spojití s nejjemnějším, ba míti styk s čistě duchovním a při tom přece žítí a působití uprostřed všeho hrubohmotného pozemského. Jen člověk je takto vypraven.

Jedině člověk mohl a měl vytvořiti zdravé, svěží spojení jakožto jediný most mezi jemnohmotnými a světlými výšinami a mezi hrubohmotně pozemským! **Jedině skrze něho, ve způsobu jen jemu vlastním, mohl proudivi z pramene Světla čistý život dolů do nejhlubší hrubohmotnosti a odtud opět vzhůru v nejnádhernějším harmonickém zvrtném působení!** Člověk stojí jako spojka mezi oběma světy tak, že tyto dva světy jsou jím přikovány ve svět jeden.

On však nesplnil tento úkol. **Odloučil** oba tyto světy, místo aby je udržel pevně spojeny. **A to byl tedy jeho pád do hříchu!** –

Člověk byl svou právě vysvětlenou zvláštností a svérázností ustanoven skutečně za jistý druh pána nad světem hrubohmotným, protože hrubohmotný svět je odvislým od jeho prostřednictví. Odvislost tohoto hrubohmotného světa jde tak daleko, že tento svět byl nucen svým způsobem s člověkem spolutrpěti, nebo byl jím povznášen podle toho, jak proudy ze zdroje Světla a života mohly **čistě** protékati lidstvem nebo **ne**.

Ale člověk **podvázal** tok tohoto střídavého proudu, který je nutný pro jemnohmotný i hrubohmotný svět. Tak jako dobrý oběh krve udržuje tělo svěží a zdravé, tak je tomu se střídavým prouděním ve stvoření. Podvázání musí přivodit zmatek a onemocnění, které se konečně vybije v katastrofách.

Toto zlé selhání člověkovu mohlo nastati proto, že používal rozumu, který pochází jen z hrubohmotného, nejen jako nástroje, ale úplně se mu podrobil a ustanovil jej vládcem nade vším. Tím učinil se otrokem svého nástroje a stal se jen člověkem rozumovým, který se s hrdostí nazývá materialistou!

Podřídív se zcela rozumu, přikoval se člověk sám ke všemu hrubohmotnému. Jako nemůže rozum pochopiti nic co je nad prostor a čas, tak to přirozeně nedovede ani ten, kdo se mu plně podrobil. Obzor takového člověka, tedy jeho chápavost, se zúžil s omezenou schopností rozumu.

Tím uvolnilo se spojení s jemnohmotným a vztyčila se zeď, která se stávala stále neproniknutelnější. Protože pramen života, Prásvětlo, Bůh, je vysoko povznesen nad prostor a čas a převyšuje daleko vše jemnohmotné, musel samozřejmě v důsledku vázanosti rozumu býti s ním přerušen každý styk. Z toho důvodu není materialistovi ani možno, aby poznal Boha.

Pojídání ze stromu poznání nebylo ničím jiným, než pěstěním rozumu. S tím bylo spojeno odloučení od jemnohmotného a to mělo přirozeně za následek uzavření ráje. Lidé se vyhnali z ráje sami, když přilnuli rozumem úplně ke hrubohmotnému a tím se snížili a dobrovolně vlastní volbou se ukovali do otroctví.

Kam to však vedlo? Čistě materialistické, tedy k zemi připoutané, hluboko stojící myšlenky rozumu se všemi svými průvodními jevy, vykořisťováním, ziskuchtivostí, lží, lupičstvím, útiskem atd., **musely** přivoditi neúprosné zvrtné působení stejnorodosti. To se ukázalo zprvu duchovně a pak přešlo také do hrubohmotného. Všechno se utvářelo a formovalo podle toho a lidstvo bylo tímto zvrtným působením hnáno tak, že se konečně nade vším rozpoutá ... zničení!

Chápete již, že události posledních let přijíti **musely**? A že to půjde ještě dále až ke zničení? K poslednímu soudu, kterému podle stávajících karmických zákonů nelze se vyhnouti. Je to jako

při bouři, která se stahuje, až na konec nutně přináší rozpoutání a zkázu. Zároveň však také očistu.

Člověk nesloužil, jak bylo nutno, jako pojítka mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou částí stvoření, nepropouštěl vždy osvěžující, oživující a napomáhající střídavý proud, nýbrž rozdělil stvoření ve dva světy. Zřekl se spojování a připoutal se zcela ke hrubohmotnému. Tím musely obě části světa znenáhla onemocněti. Přirozeně mnohem tíže onemocněla ona část, která musela úplně postrádati světelného proudu, nebo se jí ho dostávalo jen slabě, prostřednictvím několika málo lidí, kteří ještě spojení udržovali. Je to část hrubohmotná, která proto spěje ke strašlivé krizi. V krátké době bude touto částí otráasati mocná horečka a zimnice, až všechno chorobné se tak stráví a novým, silným přílivem z prazdroje konečně se uzdraví.

Kdo však bude při tom stráven?

Odpověď na to je v přirozeném dění samotném. Každá **procítěná** myšlenka nabývá ihned působením tvůrčí síly, žijící v této myšlence, jemnohmotného tvaru, který odpovídá obsahu myšlenky. Myšlenka zůstává stále jako šňůrou spojena se svým původcem. Jest jí však vysílána ven a přitahována přitažlivou silou stejnorodosti ve všem jemnohmotném. Tak jest hnána vesmírem zároveň s proudy, které trvale ve vesmíru probíhají a pohybují se oválovitě jako všechno ve stvoření. Tak přijde doba, kdy myšlenky, které se v jemnohmotnosti staly životem a skutečností, sloučené se stejnorodými, jež cestou k sobě přitáhly, **vrací se zpět** k svému původu a **východišku**, protože po celou svou pouť zůstávají s ním ve spojení. Teď se vrací, aby se vybily, rozuzlily a vyčerpaly.

Při očekávaném posledním vybití a rozuzlení stihne toto zničení **v první řadě ty**, kdo svým myšlením a cítěním byli jeho původci a trvalými živiteli, tedy materialisty. Je nevyhnutelné, že poškozující zvrtná moc zapůsobí ještě ve větších kruzích a lehce zasáhne také i blízce stejnorodé druhy těchto lidí.

Potom však splní lidé to, co ve stvoření splniti mají. Budou pojítkem a budou svým uschopněním čerpati z duchovna. Dají se vésti svým očištěným cítěním a přenesou to všechno do hrubohmotného, tedy pozemského. Při tom použijí rozumu a nabytých zkušeností jen jako nástroje, který počítaje a používaje všeho pozemského, pomůže těmto čistým citům, aby pronikly a prostoupily hrubohmotný život. Tím bude celé hrubohmotné stvoření trvale očištěno, povzbuzeno a povzneseno. Ve zvrtném působení bude pak prouditi zdravější proud z hrubohmotného zpět do jemnohmotného a vznikne nový, jednotný a harmonický svět. Ve správném plnění své činnosti stanou se lidé kýženými, ušlechtilými a dokonalými lidmi. Opravdovým proniknutím do velikého díla stvoření dostane se jim pak zcela jiných sil, než mají dosud. Tyto síly dají jim trvale procítovati spokojenost a blaženost.